

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Først til hr. Kirkegaard: Danmark havde jo en konservativt ledet regering i 11 år, og så kom der, kan jeg forstå, et initiativ, som jeg også kender, og som resulterede i lovforslag i 1993. Jeg ved, at der også var andre initiativer, og det håber jeg så sandelig også, for 11 år og kun det nævnte initiativ er jo ikke alverden; men der var også andre, og det ved jeg udmærket godt. Men det er jo også et tegn på, at den socialdemokratiske regering åbenbart godt ville gennemføre nogle af de ting, som var udtænkt under den konservativt ledede regering.

Med hensyn til spørgsmålet om de nye uddannelser: Det er jo parterne, der finder ud af, hvilke uddannelser de vil have. Det er jo ikke uddannelsesfinansieringsfonden, der gør det; det er parterne selv, der finder ud af det, hvis de vil lave nogle ting, gøre nogle nye tiltag. Så kommer der et initiativ fra deres side, og her er jo både lønmodtagersiden og arbejdsgiversiden med. Det var det, jeg mente med min bemærkning om, at de er med til det, for der er jo ikke noget med, at de uddannelser kommer lige ud af den blå luft.

Så til hr. Vibjergs spørgsmål: Det er klart, at beløbet får en vis størrelse, det siger sig selv, for ellers går det hele jo i stå, det er helt sikkert. Men jeg kan jo ikke stå her og sige, hvor meget det er, for det er jo ikke mig, der tager beslutning med hensyn til en indstilling fra Arbejdsmarkedets UddannelsesFinansiering om, hvor stort et beløb man ønsker der skal være tale om. Men jeg forestiller mig selvfølgelig, at det er et beløb, som ikke kun svarer til pris- og lønudviklingen, for behovet vil blive større og større de kommende år.

Derfor er det også en udgift, som pålægges arbejdsgiverne. Det er det da. Det er en uddannelsesskat på arbejdsgiverne, både de offentlige og de private arbejdsgivere; det skal jeg da aldrig nogen sinde benægte. Men jeg kan ikke stå her og sige, at i år 2003 vil det være en afgift på 400 mio. kr., for det ved jeg jo ikke noget om.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg takker hr. Aage Frandsen for erkendelsen af, at der faktisk blev taget ganske konstruktive initiativer i min tid som arbejdsminister, for så behøver vi jo ikke diskutere det mere.

Men jeg synes alligevel, der blev lidt slør i stemmen, da hr. Aage Frandsen svarede på mit

spørgsmål, at uddannelser kommer jo ikke ud af den blå luft. Nej, men nye uddannelsesinitiativer kunne jo blive taget i f.eks. Undervisningsministeriet, og jeg forstod hr. Aage Frandsen på den måde, at hvis der bliver tale om sådanne nye undervisningsinitiativer, kan de ikke blive finansieret via AUF, uden at alle i AUF's bestyrelse er enige i, at man vil tage de uddannelser ind.

Jeg kan altså forstå på hr. Aage Frandsen – og det er jo vigtigt af hensyn til tolkningen af lovgivningen efterfølgende – at arbejdsgiversiden har vetoret over for sådanne nye uddannelser. Når det er arbejdsgiversiden, jeg interesserer mig for, er det selvfølgelig, fordi det er arbejdsgiversiden, der i givet fald vil komme til at betale. Men jeg kan forstå, at der er fuldstændig vandtætte skotter og vetoret også for arbejdsgiversiden, og jeg er utrolig glad for den udtalelse fra hr. Aage Frandsen.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg er godt klar over, at det har skurret lidt i den socialdemokratiske ordførers ører, men det er dog glædeligt, at SF's ordfører vil være ærlig og siger, at det er en bruttoskat på virksomhederne. Det synes jeg er dejligt at få konstateret.

Men jeg vil godt alligevel hænge lidt fast i fremtidsudsigterne, for jeg tror da, at SF har gjort sig nogle tanker om, hvad det er for et niveau, vi skal op på på området her. Hvad er det for nogle mål, SF har på området? Hvad er det for nogle skattestigninger, SF vil acceptere, inden SF vil slå bremserne i og sige stop? Det kan jo være en lille part, der kommer og indstiller nogle meget store beløb, og hvor langt er SF så parat til at gå?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Den normale procedure vil jo være, at man fra parternes side, når man arbejder med uddannelse, har gjort sig nogle forestillinger om, hvilke behov man har, og hvilke uddannelser man vil have.

Hvis man finder ud af, at der er nogle uddannelser, som kan køre ved at blive rent arbejdsgiverfinansieret i de enkelte virksomheder, afhjælper man jo AUF-finansieringen. Men i det omfang man når frem til, at det er der ikke tale om, og i det omfang man i det hele taget finder frem til, at der er nogle arbejdsmarkedsuddannelser, hvor der ikke er noget med, at arbejds-